

1 MAYIS'A İLİŞKİN AYKIRI BİR YAZI

Aydınlık Gazetesi, 8 Mayıs 2017

Yıldırım Koç

1 Mayıs günlü köşe yazımı şöyle bitirmiştım: “Gerçek 1 Mayıs, 1 Mayıs’ın gövde gösterisine ihtiyaç duyulan günlerde yaşanacak. Türkiye hızla o günlere yaklaşıyor. Zayıf siyasi iktidar koşullarında yaşanacak mutlak yoksullaşma, gerçek 1 Mayıs’ları gündeme getirecek. Bugünkü 1 Mayıs’ı fazla önemsemeden, o mücadele günlerine hazırlanmak gerek.”

Aynı gün miting sonrasında Ankara’dan bir arkadaşım bu yazının moral bozucu olduğunu söyledi.

Ben de kendisine, abartma ve “birbirimize gaz verme” alışkanlığından vazgeçerek, gerçekleri görmemiz ve gerçekliği kavramaya çalışmamız gerektiğini belirttim.

1 MAYIS MİTİNGLERİ BAŞARISIZDIR

Ankara’da 1,3 milyon işçi ve 400 bin memur var. Tandoğan’daki mitinge gelenlerin toplam sayısı 20-25 bindi. Bu kişilerin epeyce bir bölümü sendikalar tarafından Ankara dışından taşınmıştı. Mitingde öyle coşku filan da yoktu. İşçileri epeyce bir bölümü, miting alanının bir tarafından girip, biraz oyalandıktan sonra, Ankara’yı gezmek için alandan ayrıldı. Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay konuşurken mitinge gelen işçilerin üçte ikisi meydanı terk etmişti.

Ankara’da Kolej meydanında yapılan mitingde de sendikalar son derece zayıftı. KESK de ciddi bir katılım sağlayamadı. Birleşik Kamu-İş ise, daha önce Kolej meydanında katılacağını açıkladıysa da, meydana giremedi.

MORAL İÇİN ABARTMA DOĞRU DEĞİL

Bazı durumlarda yapılanları biraz büyütme insanlara moral verir. Ancak bu abartmanın dozunu kaçırır ve daha da kötüsü, abartılardan siz kendiniz de inanırsanız, gerçeklikten koparsınız. Hele strateji ve taktiklerinizi bu abartılardan dayandırarsanız, hayalkırıklıkları artar ve mücadeleden kopma eğilimi yaygınlaşır.

Hayal aleminde yaşamayalım. 1,7 milyon işçi ve memurun, yüzbinlerce işsiz ve işçi-memur emeklisinin bulunduğu ve hem Türkiye’ye yönelik saldırıların arttığı, hem de işçi ve memur haklarına yönelik tehditlerin yoğunlaştığı bir dönemde, Ankara’daki 1 Mayıs mitinglerine “başarılı” diyebilir misiniz?

Eğer tüm bunlara karşın Ankara mitinglerini başarılı diye nitelendiriyorsanız, ya gönlünüzden geçeni gördüğünüzü sanma hastalığına, ya da uvriyerizm (işçileri yüceltme, işçilik) hastalığına yakalanmışsınız demektir.

ZAYIF MİTİNGLERİN SORUMLUSU

Mitinglerin durumunun bir nedeni, bir de sorumlusu var.

Giderek derinleşen ekonomik kriz işçiler ve memurlar üzerindeki etkisini henüz çok fazla hissettirmedi. Siz istediğiniz kadar yaşanan tehditlerden ve yaklaşmakta olan tehlikelerden söz edin, feleğin çemberinden geçmiş halkımız, Allah’tan başka görmediği birşeye inanmamayı sürdürür ve “hele bugünü atlatalım, yarına Allah kerim,” der. “Yarına kadar ya deveci ölür, ya deve ölür, ya da ben ölürüm” diyene de rastlarsınız. Yarını ancak yarın geldiğinde düşünür.

Sorumluluk ise sendikaların büyük çoğunluğunda. Hükümetle iyi geçinmek isteyen bazı sendikalar, yaklaşan saldırıyı üye kitlelerine anlatmadı, onları duyarlı kılmak ve seferber etmek için hiçbir ciddi çaba göstermedi. Bazıları da etnik kimlik mücadelesini öne çıkarttı.

Türkiye’nin meydanlarında toplananların sayısının ancak onbinlerle ölçülebildiği gerçeğini reddederseniz, toplumsal hareketlerin dinamiğini kavrayamadığınız ortaya çıkar.

Tekrar tekrar vurgulayayım.

İşçiler ve memurlar hayatlarından memnunsanız, onları harekete geçiremezsiniz.

İşçiler ve memurlar hayatlarından memnun değilse ve zayıf bir iktidar algısı yaygınlaşıyorsa, onların hareketlenmesini de kimse önleyemez. O günler yaklaşıyor; o günlere bugünden hazırlanmak gerekli.